

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 557/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. A., B., zastúpeného advokátom JUDr. P. T., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoE/239/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. A. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2013 doručená sťažnosť JUDr. J. A. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní

vedenom pod sp. zn. 3 CoE/239/2012 a jeho uznesením z 28. mája 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ požiadal o prednostné prerokovanie veci.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že obchodná spoločnosť L., s. r. o. (ďalej len „obchodná spoločnosť“ alebo „povinný“), v mene ktorej konal súdom ustanovený opatrovník jej štatutárneho orgánu, ako predávajúca a právny predchodca sťažovateľa ako kupujúci uzatvorili 23. marca 2009 kúpnu zmluvu, predmetom ktorej boli prevody vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam za dohodnutú kúpnu cenu 790 000 €. Prevažujúca časť kúpnej ceny (750 000 €) mala byť podľa sťažovateľa riadne vyplatená a následne došlo aj k prevodu predmetných nehnuteľností povolením vkladu vlastníckeho práva v prospech právneho predchodcu sťažovateľa do katastra nehnuteľností.

V rámci preskúmavania zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve iniciovanom prokurátorom Okresnej prokuratúry Trnava, Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 1 Sžr/46/2011 zo 17. januára 2012 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“) zrušil rozhodnutie Správy katastra Trnava, ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech právneho predchodcu sťažovateľa, a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Svoje rozhodnutie odôvodnil absenciou povinne vyžadovaného súhlasu súdu s právnym úkonom opatrovníka štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti (prevodom nehnuteľností nad rámec bežného spravovania majetku opatrovníka).

Následne sťažovateľ, jeho právny predchodca a povinný uzatvorili dohodu o urovaní, ktorou sa obchodná spoločnosť zaviazala vyplatiť sťažovateľovi sumu 800 000 € do desiatich dní od nadobudnutia právoplatnosti uvedeného rozsudku najvyššieho súdu. Táto suma mala pozostávať z vrátenia kúpnej ceny vo výške 750 000 € a sumy 50 000 € ako nákladov spojených so správou predmetných nehnuteľností. Okrem toho obchodná spoločnosť, v mene ktorej konal opätovne opatrovník jeho štatutárneho orgánu, v notárskej zápisnici z 8. februára 2012 (ďalej len „notárska zápisnica“) vyhlásila, že na základe dohody o urovaní zaplatí sťažovateľovi sumu 800 000 € v dohodnutej lehote

splatnosti, a zároveň súhlasila s tým, aby táto notárska zápisnica bola vykonateľným a exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení aktuálnom pre rozhodovanie vo veci (ďalej len „Exekučný poriadok“). Zároveň vyhlásila, že pri podpise tejto zápisnice koná v súlade so svojím záväzkom starostlivo a hospodárne spravovať majetok osoby povinnej. Opätovne však chýbal súhlas súdu s právnym úkonom opatrovníka štatutárneho orgánu obchodnej spoločnosti.

Sťažovateľom vybraný exekútor 1. marca 2012 požiadal Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu, ktorým je notárska zápisnica.

Okresný súd uznesením č. k. 19 Er/180/2012-44 z 2. mája 2012 v spojení s opravným uznesením č. k. 19 Er/180/2012-54 z 5. júna 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre rozpor exekučného titulu (notárskej zápisnice) so zákonom.

Proti uzneseniu okresného súdu podali odvolanie sťažovateľ a aj povinný, ktorý však neskôr vzal svoje odvolanie späť. Sťažovateľ odôvodnil svoje odvolanie tým, že povinnosť plnenia na základe notárskej zápisnice možno charakterizovať ako plnenie, ktoré má svoj základ v procesnom práve a bez vzťahu k hmotnoprávnemu titulu plnenia. Notárska zápisnica so súhlasom na vykonateľnosť má podľa neho povahu verejnej listiny a ako každá verejná listina aj notárska zápisnica osvedčuje pravdivosť údajov v nej uvedených až do doby, pokiaľ nie je preukázaný opak. Ďalej sťažovateľ argumentoval tým, že nie je v právomoci exekučného súdu zaoberať sa platnosťou (neplatnosťou) a obsahom hmotnoprávného titulu. Podľa sťažovateľa taktiež rozsudok najvyššieho súdu, na ktorý sa exekučný súd odvoláva, hmotnoprávne nesúvisí s titulom na vznik uplatneného záväzku, a preto sa exekučný súd nemal zaoberať ani ním. Taktiež nesúhlasil so znením odôvodnenia uznesenia okresného súdu.

Krajský súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne. Podľa krajského súdu by pre správnosť aj objektívnu argumentačnú presvedčivosť okresným súdom predostretých dôvodov postačovalo konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa s odvolaním sa na ne. Z dôvodu potreby vysporiadania sa s námietkami sťažovateľa uvedenými v odvolaní však krajský súd považoval za potrebné doplniť toto: „Z obsahu notárskej zápisnice..., ktorá má byť exekučným titulom vyplýva, že je v nej obsiahnuté vyhlásenie účastníka – osoby povinnej o uznaní záväzku, pričom v mene účastníka – spoločnosti... konal... (opatrovník jej konateľa, pozn.)...

Osobitným exekučným titulom v sústave iných exekučných titulov je notárska zápisnica, v procese uzatvárania ktorej musia byť prísne dodržané všetky formálne náležitosti, aby z hľadiska uvedeného mohla spĺňať materiálne predpoklady vykonateľnosti. Notárska zápisnica má v tomto prípade charakter zápisnice o právnom úkone, je v nej obsiahnutá dohoda povinnej osoby s oprávneným o splnení záväzku a veriteľ môže na základe takejto notárskej zápisnice viesť exekúciu bez predchádzajúceho vyhl'adávacieho súdneho konania.

Predpokladom materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice sú označenie oprávnenej osoby, právny záväzok, právny dôvod (teda označenie právneho úkonu alebo inej právnej skutočnosti, na základe ktorých záväzok vznikol, napríklad uvedenie zmluvy, ak ide o zmluvný záväzok), predmet a čas plnenia a prítomnosť a riadne označenie povinnej osoby, ktorá s vykonateľnosťou výslovne súhlasí. Obsahom notárskej zápisnice je teda osvedčenie notára, že dlžník dal súhlas s vykonateľnosťou určitého záväzku. Notár nie je oprávnený v súvislosti so spisovaním notárskej zápisnice preskúmať, či právny dôvod daný hmotným právom skutočne existuje. Súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu. Tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinnosti uvedenej v jej obsahu. Ak podstatou tohto prejavuje vyjadrenie povinného, že súhlasí s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, jej vykonateľnosť je jeho základným účelom a cieľom, obdobne ako účelom a cieľom každého občianskoprávneho súdneho konania je završiť vzniknutý spor právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu.

Notárska zápisnica s obsiahnutým súhlasom povinnej osoby s vykonateľnosťou má len formálny charakter, pretože obsahuje také náležitosti, ktoré sú potrebné k tomu, aby bol

ako titul pre súdny výkon rozhodnutia vykonateľný; notár ju spiše na základe dohody oprávnenej a povinnej osoby bez toho, aby bol oprávnený skúmať jej podklad v hmotnom práve a na základe vyhlásenia povinnej osoby, ktorá súhlasí s jeho vykonateľnosťou. Notárska zápisnica so súhlasom s vykonateľnosťou nie je samostatným zaväzovacím dôvodom a ani sa ním nezakladá domnienka o existencii dlhu v dobe jeho spisania. Pre nariadenie výkonu rozhodnutia podľa takejto zápisnice je podstatné, či obsahuje všetky náležitosti ustanovené pre jej vykonateľnosť. Exekučný poriadok v ust. § 41 ods. 2 písm. c) výslovne uvádza, že notárska zápisnica je exekučným titulom, ak povinná osoba v nej s vykonateľnosťou súhlasila...

Podľa § 28 Občianskeho zákonníka ak zákonní zástupcovia sú povinní aj spravovať majetok tých, ktorých zastupujú, a ak nejde o bežnú vec, je na nakladanie s majetkom potrebné schválenie súdu.

Z vyššie uvedeného ako i citovaného ustanovenia je teda zrejmé, že pokiaľ podkladom na vykonanie exekúcie exekučným titulom bola notárska zápisnica, ktorou v danom prípade opatrovník konateľa spoločnosti uznal v mene obchodnej spoločnosti dlh väčšej hodnoty (v posudzovanom prípade vo výške 800.000 Eur) bez súhlasu súdu v zmysle § 28 O. s. p., takýto právny úkon nemožno považovať za platný a zároveň exekučný titul za spôsobilý na vykonanie exekúcie, preto rozhodol súd prvého stupňa správne, keď žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie nevyhovel.“

Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorej tvrdí, že krajský súd v napadnutom uznesení „nesprávne vyhodnotil skutkový a právny stav a mal dospieť k záveru, že návrh na vykonanie exekúcie je plne odôvodnený a v súlade so zákonom. Rozhodnutie súdu prvého stupňa OS Trnava (okresný súd, pozn.) mal preto KS Trnava (krajský súd, pozn.) zmeniť a rozhodnúť o poverení exekútora... vykonaním exekúcie tak, ako bola predložená.“

Podľa sťažovateľa „Povinnosť plnenia na základe notárskej zápisnice možno charakterizovať ako plnenie, ktoré má svoj základ v procesnom práve, teda bez vzťahu na hmotnoprávny titul. Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti má povahu

verejnej listiny a ako každá verejná listina aj notárska zápisnica osvedčuje pravdivosť údajov v nej uvedených až do doby pokiaľ nie je preukázaný opak.

V tomto prípade ako oprávnený tak povinný dobrovoľne pred notárom vo forme notárskej zápisnice osvedčili hmotnoprávny titul jeho dôvodnosť a obsah. Preto nie je v právomociach vyššieho súdneho úradníka, súdu a ani nie je preto dôvod aby sa platnosťou alebo neplatnosťou a obsahom hmotnoprávneho titulu zaoberal tak ako sa to prezentuje v odôvodnení. Odôvodnenie, ktoré v tomto smere uviedol vyšší súdny úradník následne súd sa dostáva až do oblasti sci-fi. Ak by sme prijali túto argumentáciu, právomoci a to zaoberanie sa otázkami platnosti právneho úkonu, ktorý vôbec nebol predmetom exekúcie a jeho obsahom postupne by sme sa dostali do situácie keď by nebolo potrebné mať k dispozícii súdnu sústavu v štáte, ale plne by postačoval jeden vyšší súdny úradník na každom súde. Skutočným klenotom v odôvodnení je použitie z celkového kontextu nálezov vytrhnutých viet o oprávnenosti súdneho úradníka skúmať hmotnoprávny titul v rámci obsahu notárskej zápisnice s exekučným titulom, ktoré si neodôvodnene osvedčil aj odvolací súd...

V prípade notárskej zápisnice so súhlasom s vykonateľnosťou treba mať na zreteli osobitné znaky tohto exekučného titulu. Takáto zápisnica nie je súdnym rozhodnutím a nemá ani účinky, ktoré zákon s rozhodnutím spája. Skutočnosť, že sa osoba povinná zaviazala poskytnúť oprávnenej osobe určité plnenie v tomto prípade náhradu hodnoty nehnuteľností v katastrálnom území Trnava, ktoré sa stali opätovne vlastníctvom spoločnosti a dohoda o tom uvedená v Notárskej zápisnici so súhlasom s vykonateľnosťou je odzrkadlením skutočného a objektívneho skutkového právneho stavu. Konštatovanie, že povinnému bolo odňaté právo na súdnu ochranu a jeho rozhodnutie mu zabezpečuje a chráni ústavné práva je absolútne neodôvodnené a právne scestné. Povinný mal a možnosť dožadovať sa svojho práva súdnej ochrany avšak na základe uvedomenia si svojej zodpovednosti za následok, ktorý sa stal tak nemá dôvod ani právne ani skutkovo urobiť. Aj v tomto smere sa súd zaoberá filozofickými úvahami, ktoré nemajú oporu v zákone.

Exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti zápisnice posudzuje iba to či sú dané formálne a materiálne predpoklady vykonateľnosti a to bez zreteľa na hmotnoprávny základ. Otázku naplnenia týchto predpokladov, ale iba týchto predpokladov posudzuje exekučný súd. Ad absurdum vykonateľnou môže byť aj zápisnica, ktorá nemá svoj základ

v hmotnom práve. V tomto smere by sa exekučný súd mohol zaoberať otázkou a to len v prípade námietok povinného v exekučnom konaní týkajúcej sa platnosti procesného prejavu podľa príslušných ustanovení Exekučného poriadku. Povinný má právo sa žalobou o neplatnosť právneho úkonu domáhať samostatnou žalobou. Povinný si však plne uvedomuje svoj záväzok realizovaný v notárskej zápisnici nemieni ho meniť ani súdne napádať. V každom prípade však notárska zápisnica ostáva aj v prípade rozhodnutia súde exekučným titulom rozdielom je však až následný postup...

Notárska zápisnica môže obsahovať aj samotný hmotnoprávny úkon. jej neoddeliteľnou súčasťou je totiž zmluva o pôžičke a uznanie dlhu. Dohoda oprávnenej osoby a povinnej osoby obsiahnutá v notárskej zápisnici, ktorá vyjadruje súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, však nemá hmotnoprávnu povahu; ide o jednu z náležitostí, ktorú musí notárska zápisnica obsahovať (§ 46 a nasl. Notárskeho poriadku), aby bola z materiálneho hľadiska vykonateľná (aby bola exekučným titulom). Táto dohoda oprávnenej a povinnej osoby teda nemá sama osebe za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností účastníkov právneho vzťahu.“. Záver o obmedzenej právomoci exekučného súdu preskúmať hmotnoprávne podmienky platnosti samotného úkonu, z ktorého vznikla pohľadávka uvedená v exekučnom titule, má podľa sťažovateľa vyplývať aj z judikatúry najvyššieho súdu a ústavného súdu.

Sťažovateľ tiež vyjadruje názor, že „exekučný súd nie oprávnený zaoberať sa otázkami tvrdeniami hmotnoprávneho charakteru, pretože ide o skutočnosti hmotného práva a exekučný súd nie je oprávnený preskúmavať notársku zápisnicu po vecnej stránke v exekučnom konaní. Opačný prístup by bol v rozpore so samotným účelom a povahou exekučného konania, ktoré je konaním právo vykonávajúcim a nie nachádzajúcim. S tým súvisí aj skutočnosť, že exekučný súd už nemôže vykonávať dokazovanie v takom rozsahu ako v základnom konaní. V zmysle platných právnych predpisov je neprípustné, aby exekučný súd skúmal vecnú správnosť exekučného titulu, takýmto postupom by vážne porušil kogentné ustanovenia zabezpečujúce právnu istotu účastníkov civilného konania a v tomto prípade by tak v konečnom dôsledku ohrozil právo na súdnu ochranu oprávneného.“.

Ďalej sťažovateľ tvrdí, že krajský súd svojím uznesením poprel závery uznesenia okresného súdu, ktorým bol štatutárnemu orgánu obchodnej spoločnosti ustanovený opatrovník, ako aj závery vyplývajúce z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 63/2009 z 25. novembra 2009, z ktorého má podľa sťažovateľa vyplývať rozdielnosť medzi hmotnoprávnym základom nároku a možnosťou vykonať notársku zápisnicu, ktorej predmetom je takýto nárok.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhuje, aby jej ústavný súd vyhovel a „svojím rozhodnutím vyslovil, že Krajský súd v Trnave sp. zn.: 3 CoE/239/2012-123 porušil Ústavu SR a to v práve občana SR na spravodlivé a zákonné rozhodnutie ako aj rozhodnutie v primeranej zrušil rozhodnutie Krajský súd v Trnave sp. zn.: 3 CoE/239/2012-123 zo dňa 28. 5. 2013, vec vrátil na ďalšie konanie, zakázal“. Ústavný súd napriek určitým formulačným nedostatkom vychádza z toho, že sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a následne na nich založených právnych záverov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (obdobne napr. III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov (II. ÚS 193/2010).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí takú interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera jej účel a význam, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov...

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne...

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Podstata námietok s'ťažovateľa spočíva v tom, že nesúhlasí s oprávnením exekučného súdu preskúmať hmotnoprávne podmienky platnosti právneho úkonu, z ktorého vznikol záväzok, ktorý je predmetom notárskej zápisnice, s vykonateľnosťou ktorej povinný súhlasil. Podľa s'ťažovateľa má exekučný súd pri posudzovaní vykonateľnosti notárskej zápisnice v konaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie posudzovať iba to, či sú dané formálne a materiálne predpoklady jej vykonateľnosti, bez zreteľa na jej hmotnoprávny základ (jeho platnosť). Preto ani prípadný nedostatok platnosti hmotnoprávneho úkonu (nedostatok schválenia dohody o urovnaní, ktorou sa povinný voči s'ťažovateľovi zaviazal na zaplatenie určenej sumy súdom) nemá viesť k takej vade notárskej zápisnice, ktorá by umožnila, aby exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na jej základe. Podľa s'ťažovateľa má takýto záver vyplývať aj z judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 120/2012).

Ústavný súd sa s týmto názorom sťažovateľa nestotožňuje, vyjadrujúc názor, že napadnuté uznesenie krajského súdu nie je odôvodnené možnosťou exekučného súdu skúmať hmotnoprávny základ, resp. podmienky platnosti právneho vzťahu, na základe ktorého vznikol záväzok, s vykonateľnosťou ktorého mal povinný súhlasiť v notárskej zápisnici, ako to bolo napr. v sťažovateľom uvádzanej judikatúre (I. ÚS 120/2012). Ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu citovaného v časti I tohto uznesenia, krajský súd, podobne ako pred ním okresný súd, v súlade s prechádzajúcou judikatúrou ústavného súdu (I. ÚS 5/00) skúmal predloženú notársku zápisnicu okrem iného aj z hľadiska jej materiálnej vykonateľnosti, ako aj z hľadiska vykonateľnosti formálnej. Zohľadnil tak tú skutočnosť, že notárska zápisnica ako exekučný titul nie je právoplatným súdnym rozhodnutím, ale iba právnym úkonom, ktorý má (niektoré) vlastnosti iných exekučných titulov. Krajský súd osobitne skúmal, či je splnená podmienka riadneho súhlasu povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice ako jej povinná náležitosť v zmysle § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, teda nie to, či je splnená podmienka riadneho súhlasu s „*hmotnoprávnym základom*“ tohto nároku, ako to tvrdí sťažovateľ. Krajský súd pritom dospel k záveru, že vyhlásenie povinného uskutočnené opatrovníkom jeho štatutárneho orgánu v notárskej zápisnici a súhlas s jej vykonateľnosťou preto presahuje bežné záležitosti v zmysle § 28 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na to vyžaduje pod sankciou neplatnosti právneho úkonu schválenie súdu. Opatrovník konajúci za štatutárny orgán povinnej osoby však na tento právny úkon schválenie súdu nemal. Krajský súd dospel k záveru, že notárska zápisnica preto nespĺňa podmienku riadneho súhlasu povinnej osoby, a navyše takýto právny úkon „*nemožno považovať za platný a exekučný titul za spôsobilý na vykonanie exekúcie*“.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd dostatočným a zrozumiteľným spôsobom vyhodnotil, prečo považoval uznesenie okresného súdu za vecne správne, a ani sťažovateľ neuviedol také námietky, ktoré by ústavnú konformitu názoru krajského súdu spochybňovali. Navyše, podstata jeho námietok smerovala voči iným dôvodom, ako sú tie, na základe ktorých krajský súd svoje uznesenie odôvodnil. Ústavný súd nepovažuje právny názor krajského súdu, podľa ktorého v zmysle § 41 ods. 2 písm. c) v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nedostatok súdneho schválenia súhlasu opatrovníka povinného

(v tomto prípade opatrovníka štatutárneho orgánu povinného) s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v okolnostiach presahujúcich bežné nakladanie s majetkom povinného vedie k takému nedostatku notárskej zápisnice ako exekučného titulu, ktorý odôvodňuje zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, za arbitrárny ani svojvoľný, prípadne za popierajúci účel a zmysel uvedeného ustanovenia. Vzhľadom na to nič nesignalizuje, že by postupom a napadnutým uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z tohto dôvodu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vo vzťahu k tej časti petitu sťažnosti, v ktorej sťažovateľ navrhuje, aby „*ústavný súd vyhovel sťažnosti, svojím rozhodnutím vyslovil, že Krajský súd v Trnave sp. zn.: 3 CoE/239/2012-123 porušil Ústavu SR a to v práve občana SR na... rozhodnutie v primeranej (dobe, pozn.)*“, ústavný súd považuje za relevantnú tú časť odôvodnenia sťažnosti, v ktorej sťažovateľ tvrdí, že „*K výsledkom svojho právneho názoru sa vyšší súdny úradník dopracoval skoro po 70 dňoch od podania žiadosti exekútora na súd namiesto 15 dní a odvolací súd KS Trnava po ďalších 13 mesiacoch a to aj napriek viacerým žiadostiam oprávneného z dôvodu akútnej hrozby vzniknutých škôd o procesný postup. Uvedeným konaním došlo k porušeniu práva občana SR na primeraný a zákonný postup vo veci, predvídateľnosť rozhodnutia a porušenie práva občana SR na právnu ochranu.*“. Sťažovateľ tým zjavne namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd sa vo vzťahu k namietanej neprimeranej dĺžke konania pred krajským súdom pridriava svojej doterajšej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 11/2012), podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Z dôvodu odmietnutia sťažnosti v celom rozsahu nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2013